

১১-০৬-১৮

প্ৰাতঃমুৰলী

ওম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল- দেহৰ লগতে যিয়েই তোমৰ আছে, তাৰ পৰা মমত্ব নোহোৱা কৰা, নিমিত্ৰ হৈ থকা, ইয়াকেই জীৱিত অৱস্থাতেই মৃত বুলি কোৱা হয়”

প্ৰশ্ন : সংগমযুগী ব্ৰাহ্মণৰ উপাধি কোনটো,পিতাৰ দ্বাৰা তেওঁলোকে কোনটো আটাইতকৈ ভাল পুৰস্কাৰ প্ৰাপ্ত কৰে?

উত্তৰ : তোমালোক সংগমযুগৰ ব্ৰাহ্মণেই হৈছা ৰাজখাষি,ৰাজযোগী। তোমালোক ব্ৰহ্মা মুখ বংশাৱলী ব্ৰাহ্মণ যন্ত্ৰ চম্ভালিবৰ বাবে নিমিত্ত হোৱা, তোমালোকে উচ্চতকৈ উচ্চ সদাগৰৰ দ্বাৰা বহুত ডাঙৰ দক্ষিণা প্ৰাপ্ত কৰা। স্বৰ্গৰ সাম্ৰাজ্য আটাইতকৈ ভাল পুৰস্কাৰ হয়।

গীত : “মৰনা তেৰী গলি মে ” মৰিম তোমাৰ দ্বাৰতেই

ওম্ শান্তি। বেহদৰ পিতাই বহি বেহদৰ সন্তানসকলক জীৱিত অৱস্থাতেই মৃত হোৱাৰ ভাল ভাল পইণ্ট শুনায়ে। সন্তানসকলে গীত শুনিছে যে জীৱিত অৱস্থাতেই মৰিব লাগে। কাশীত বলি যায়। তাততো শৰীৰকেই নিঃশেষ কৰি দিয়ে। তাত কোনো জ্ঞান আৰু যোগ আদি নিশিকে। ইয়াততো জীয়াই থাকোতেই পিতাৰ হব লাগে। জ্ঞান শূন্যৰ বাবে জীয়াই থাকোতেই দেহৰ সৈতে সকলো বন্ধন ত্যাগ কৰি নিজকে আত্মা ভাবিব লাগে। পিতাই এতিয়া আত্মাৰ সৈতে কথা পাতে। সন্তানসকল এই পুৰণি দুনিয়া, পুৰণি শৰীৰ সকলোবোৰ মোলৈ হস্তান্তৰ কৰা। অহ, আমি তো বাবাৰ হৈ গলো। তোমালোকে জীয়াই থাকোতেই কেছা- আমি শিৱবাবাৰ হয়। আমি এতিয়া বাস্তৱতে বাণপ্ৰস্থী হয়। সেইসকল বাণপ্ৰস্থীয়ে ঘৰ দুৱাৰ ত্যাগ কৰি হৰিদ্বাৰত গৈ থাকে। তথাপি তো এই মৃত্যুলোকতেই জন্ম লয়। এতিয়া পিতাই বুজাইছে যে তোমালোকে এতিয়া এই মৃত্যুলোকত জন্ম গ্ৰহণ নকৰা। মৃত্যুলোক, কলিযুগী দুনীয়াৰ মুৰ্দাবাদ। অমৰলোক, সত্যযুগৰ দুনীয়া জিন্দাবাদ হয়, এইবাবে পিতাই কয় যদিও গৃহস্থ ধৰ্মত থাকা, মাত্ৰ দেহৰ সৈতে যি সকলোবোৰ তোমাৰ আছে, ইয়াৰ পৰা মমত্ব নোহোৱা কৰা। ভাবা, আমি সকলোবোৰ শিৱবাবাক দিওঁ। সকলোবোৰ শিৱবাবাৰেই হয়। আকৌ শিৱবাবাই কয়, ভাল বাৰু নিমিত্ৰ হৈ চম্ভালা। ভাবা, শিৱবাবাৰ ভঁৰালৰ পৰা আমি শৰীৰ নিৰ্বাহ কৰো। অজ্ঞান কালতো নকয় জানো সকলোবোৰ পৰমাত্মাৰেই হয়। পৰমাত্মায়েই দিছে। আকৌ কোনোৱাই সন্তানৰ মৃত্যু হলে কান্দিবলৈ ধৰে। এতিয়া পিতাই কয় পুৰণি বস্তুবোৰৰ স্মৃতি পাহৰি যোৱা। এজন পিতাকেই স্মৰণ কৰা। যিজন পিতাই নতুন দুনীয়াৰ বাবে নতুন ৰাজ্য ভাগ্য দিয়ে। ঘৰ গৃহস্থত থাকিও বাবা এই সকলোবোৰ শিৱবাবাৰ হয়। আমি শিৱবাবাৰ ভঁৰালৰ পৰা খাওঁ। আমি শ্ৰীমতত চলো। কব বাবা আমি গাড়ী লম। হয় সন্তানসকল লোৱা বাৰু। যিসকল সন্তানে ভাবে যে সকলোবোৰ বাবাৰেই হয় তেওঁলোকে ৰায় লয়। জীয়াই থাকোতেই মৰা ইয়াকেই কোৱা হয়। ভক্তি মাৰ্গতো শিৱবাবাৰ আগত বলিহাৰ গৈছিল কিন্তু এই জ্ঞান নাছিল। ইয়াততো পৰমপিতা পৰমাত্মাই বহি জ্ঞান শুনায়ে। ইমান সহজ ৰীতিৰে ২১ জন্মৰ বাবে উত্তৰাধিকাৰী হিচাপে গঢ়ি তুলে। বাবাই কয় মই কেতিয়া আহিছিলো- এয়া কোনেও নাজানে। কয়ো খ্ৰিষ্টিয়ানতকৈ ৩ হাজাৰ বছৰ আগতে ভাৰত স্বৰ্গ আছিল, এতিয়া সেই স্বৰ্গ কোনে স্থাপন কৰিলে? দেৱী দেৱতা স্বৰ্গলৈ ক’বপৰা আহিল? গোৱাও হয় মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা গঢ়িবলৈ **কিঞ্চিত সময়ো নালাগে**। তেওঁ কেতিয়া আহিছিল? নিশ্চয় আহিব কলিযুগৰ অন্তত আৰু সত্যযুগৰ আদিৰ সংগমত। পিতাই কয়, এতিয়া তোমালোকক মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা বনাবলৈ আহিছে। বহুত সংখ্যকেই পঢ়িবলৈ আহে। ইয়াত অন্ধশ্ৰদ্ধাৰ কথা নাথাকে। এয়া আন সংসংগৰ দৰে নহয়। সত্য পিতাই বহি সন্তানসকলক পঢ়ায়। বাবাই বুজাইছে ভক্তিমাৰ্গতো যথার্থ দুজন পিতা থাকে। এজন শৰীৰৰ লৌকিক পিতা, দ্বিতীয়জন আত্মাৰ পাৰলৌকিক পিতা। আত্মাই পাৰলৌকিক পিতাক স্মৰণ কৰে- অ ভগবান পিতা, ভিন্ন-ভিন্ন নাম ৰূপেৰে স্মৰণ কৰে। লৌকিক পিতাৰ পৰা দ্বাপৰৰ পৰা জন্ম-জন্মান্তৰে অধিকাৰ প্ৰাপ্ত কৰি আছে। এনেকুৱাও নহয় যে সত্যযুগতো লৌকিক পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লৈ আহিছে। নহয় সত্যযুগত যিসকলে লৌকিক পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লৈছে সেয়া এই সময়ৰ ইয়াৰ উপাৰ্জন হয়। ইয়াত তোমালোকে ইমান উপাৰ্জন কৰা যি ২১ জন্মৰ বাবে উত্তৰাধিকাৰী হোৱা। সত্যযুগত যি অধিকাৰ পোৱা সেয়া তোমালোকে এতিয়াৰ পুৰুষাৰ্থৰ পৰা প্ৰাপ্ত কৰা। বেহদৰ পিতাৰ পৰা বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্ত কৰা। পিতাইহে অপবিত্ৰ দুনীয়াক পবিত্ৰ দুনিয়া কৰে। এয়া লক্ষ্য চ’প হয়, যাৰদ্বাৰা পবিত্ৰ হয়। পিতাই

কয় নিজকে অশৰীৰী বুলি ভাবা। তোমালোক আত্মাই কাণৰ দ্বাৰা শুনা। সত্যযুগ-ত্ৰেতাৰ ২১ জন্মৰ অধিকাৰ এতিয়া পাৰলৌকিক পিতাৰ দ্বাৰা প্ৰাপ্ত কৰা। পিছত দ্বাপৰৰ পৰা লৌকিক পিতাৰ দ্বাৰা অল্পকালৰ বাবে অধিকাৰ লৈ আহিছা। ভিন্ন নাম, ৰূপ, দেশ, কালৰ পৰা। স্বৰ্গ তথাপিও সেই পাৰলৌকিক পিতাক কৰা। আত্মাই স্বৰ্গ কৰে, কয় এয়া মোৰ শৰীৰ লৌকিক পিতাই দিছে। সেয়ে দুজন পিতা নহ'ল জানো। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে তৃতীয়জন পিতাও হৈছে প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা। তোমালোক সঁচা অৰ্থত ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী হয়। এজন লৌকিক পিতা, দ্বিতীয়জন পাৰলৌকিক নিৰাকাৰী পিতা, তৃতীয়জন হৈছে এয়া অলৌকিক পিতা। প্ৰজাপিতা বুলি গোৱা হৈছে। কিন্তু মনুষ্যই নাজানে। ভাবে, ব্ৰহ্মাতো সুক্ষ্মবতনবাসী হয়। তোমালোকে জানা ব্ৰহ্মাতো সাকাৰী পিতা হয়। এতিয়া তোমালোকে পৰলোকলৈ যাবৰ বাবে তৈয়াৰ হৈ আছা। তোমালোক জীয়াই থাকোতেই সকলোৰে বানপ্ৰস্তু হয়। বাণীৰ পৰা নিলগ হব লাগিব। এই শৰীৰ এৰিব লাগিব নিশ্চয়। মৃত্যু সকলোৰে হব। মনুষ্যই বানপ্ৰস্তু গ্ৰহণ কৰে, সাধু-সন্ত আদিৰ দ্বাৰা মন্ত্ৰ লয়। কিন্তু তেওঁলোকে নাজানে যে এই শৰীৰ এৰি আমি মিঠা ঘৰলৈ যাম। এয়া নিশ্চয় তোমালোকে জানা, এতিয়া আমি উদ্ৰাবল হওঁ যে এই পুৰণি শৰীৰ এৰি আমি আত্মা পিতাৰ স্মৃতিত থাকিলে পবিত্ৰ হৈ বাবাৰ ওচৰলৈ যাম। বাবাৰ দ্বাৰা ২১ জন্মৰ বাবে উত্তৰাধিকাৰ লম। সেয়ে লৌকিক পিতাও আছে, ব্ৰহ্মা বাবাও আছে সেয়ে শিৱবাবাও আছে। যথার্থ তিনিজন পিতা নহয় জানো। ইয়াত অন্ধশ্ৰদ্ধাৰতো কথা নাথাকে।

ভোমোৰাই বিষ্ঠাৰ পোক লৈ আনে, আহি ভুঁ-ভুঁ কৰে পিছত আকৌ সেই পোকবোৰৰ মাজৰ যিবোৰ সিহঁতৰ নিজৰ জাতৰ হয় সেইবোৰ নিজৰ সমান হৈ যায়। বাকী অন্য জাতৰ যিবোৰ থাকে সেইবোৰ পচি যায়। ইয়াতো তোমালোকৰ ওচৰলৈ যিসকল আহে তাৰে মাজতো যি দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ হব, তেওঁলোকে ভালকৈ বুজি পাব। বাকীসকলৰ বুদ্ধিত নবহিব। সেইবোৰ হৈছে ভোমোৰা আৰু তোমালোক হৈছে ব্ৰাহ্মণ-ব্ৰাহ্মণী। তোমালোকৰ কাম হৈছে- বিষয় সাগৰৰ পোকবোৰক লৈ আনি ভুঁ-ভুঁ কৰাটো। কি ভুঁ-ভুঁ কৰিব লাগে? এয়া তোমালোকৰ পাৰলৌকিক পিতা হয়। পিতাই কৈছে মই আহিছো তোমালোক সন্তানসকলক উত্তৰাধিকাৰ দিবলৈ। আমি যিসকল ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী আছো অসীমৰ পিতাৰপৰা উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছো। তুমিও লোৱা। এতিয়া নিৰ্বাণধামলৈ যাব লাগিব, য'ৰ পৰা আহি চৰিত্ৰ ৰূপায়ন কৰিছো। এইটো বহুত জন্মৰো শেষৰ জন্মৰো শেষ জন্ম। এতিয়া তোমালোকে অমৰলোকলৈ যাবৰ বাবে অমৰকথা শুনি আছা। জ্ঞানৰ সাগৰ এজনেই পৰমপিতা পৰমাত্মা হয়। ব্ৰহ্মা জ্ঞান সাগৰ বা বিষ্ণু জ্ঞান সাগৰ বা শংকৰ জ্ঞান সাগৰ বুলি কোৱা নহয়। এজন শিৱবাবাই হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ। জ্ঞান সূৰ্য্য উদয় হ'ল ... পিতাই কৈছে- সন্তানসকল, এতিয়া এই গোটেই পুৰণি দুনিয়াখন কৰবস্থান হৈ পৰিব। পৰীস্থানৰ স্থাপনা হৈ আছে, যিখনকে স্বৰ্গ বুলি কয়। সেয়ে ইয়ালৈ তোমালোক আহি জীৱিত থাকোতেই মৃত হৈ যোৱা। বাবা, আমি আপোনাৰ। আধা-কল্পৰেপৰা তোমালোকে পিতাৰ আহ্বান কৰি আহিছা। কোৱা- বাবা আমি বহুত ঠেকা **খাই-খাই** আহিছো। এয়া ড্ৰামাৰে লিখন। এতিয়া আকৌ মই তোমালোকক ২১ জন্মৰ উত্তৰাধিকাৰ দিওঁ। তোমালোকে জানা পিতাৰ হ'লে মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হৈ পৰে। এক হৈছে উত্তৰাধিকাৰী হৈ পৰে যাক নিজা বুলি কয়, দ্বিতীয় প্ৰকাৰ আকৌ হৈছে সতীয়া, যি পৱিত্ৰ হৈ নাথাকে। কেৱল বাবা-বাবা কৈ থাকে কিন্তু জীৱিত মৃত (মৰজীৱা) নহয়। যিয়ে জীৱিত মৃত হয় তেওঁলোক হ'ল নিজা। আনবোৰ হৈছে সতীয়া। ইয়াত কোনো বিকাৰী যদি আহে সোধা হয় যে জীৱিত থাকিও মৃত্যু বৰণ কৰিছানে? প্ৰতিজ্ঞা কৰিছানে যে বাকী আয়ুস পৱিত্ৰ হৈ থাকিম? তেতিয়া বাবাই কয় প্ৰতিজ্ঞা কৰি পিতাৰ ওচৰলৈ আহক, তেতিয়া অধিকাৰ পাব। মাতাসকলে নিজৰ জীৱন সফল বনাই আছে। এয়া ৰাজধানী স্থাপন হৈ আছে। শিৱবাবাতো দাতা হয়। তোমালোকে এনেকৈ নাভাবিবা যে আমি শিৱবাবাক দিওঁ। নহয়, আমি তেওঁৰ পৰা স্বৰ্গৰ ৰাজপদৰ অধিকাৰ লওঁ। শিৱবাবাই কিবা ঘৰ আদি বনাব লগীয়া আছে নেকি। সেয়া তোমালোক সন্তানসকলৰে কামত লগায়। এই দাদাৰো সকলোবোৰ মই কামত লগালো নহয়, যিবোৰেৰে মাতাসকলে, অৱলাসকলে নিজৰ জীৱন সফল কৰি আছে। তোমালোকে ভৱিষ্য ২১ জন্মলৈকে উপাৰ্জন কৰি আছা। লৌকিক পিতাৰ পৰা পোৱা উত্তৰাধিকাৰ শেষ হৈ যোৱাৰ সময় চাপিছে। স্বৰ্গত যি তোমালোকে লৌকিক পিতাৰপৰা উত্তৰাধিকাৰ পাবা সেয়া হৈছে ইয়াতে কৰা উপাৰ্জন। এটি কাহিনী আছে- দেউতাকে সোধিলে তুমি কাৰ অধিকাৰ খাই আছা? তেতিয়া তাই ক'লে নিজৰ। সেইবাবে ইয়াতো প্ৰত্যেকে নিজে পুৰুষাৰ্থ কৰি নিজৰ অধিকাৰ লোৱা। সকলোৰে আত্মাই অধিকাৰী হয় ২১ জন্মৰ বাবে সম্পত্তি লাভ কৰাৰ। অজ্ঞান কালত পিতাকৰ পৰা কন্যাই সম্পত্তি নাপায়, কেৱল পুত্ৰসকলেহে পায়। এই সময়ত সকলো আত্মাই আশীৰ্বাদ পাব। পুৰুষ হওঁক অথবা নাৰী। গোৱাও হয় কুমাৰী তেওঁহে, যিয়ে ২১ কুলৰ উদ্ধাৰ কৰে। ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী তোমালোক হোৱা। তোমালোকে জানা যে আমি ভাৰতৰ মনুষ্য

মাত্ৰকেই ২১ জন্মলৈকে উত্তৰাধিকাৰ দিয়াবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰাওঁ, শ্ৰীমতৰ আধাৰত। সকলোকে বুজোৱা-
 এতিয়া লৌকিক পিতাৰপৰা উত্তৰাধিকাৰ লোৱাটো বন্ধ হৈছেগৈ। এতিয়া পাৰলৌকিক পিতাৰপৰা ২১
 জন্মলৈকে উত্তৰাধিকাৰ পায়। এয়া কি যে এক বৃহৎ উপাৰ্জন! কিমান যে বুজিব লগীয়া ভাল কথা! হেপাহ
 জাগে পুৰুষাৰ্থ কৰো বুলি কিন্তু মায়াই আকৌ ধুমুহাৰ মাজলৈ টানি আনে! মায়াৰ ধুমুহা লাগিলে বস্তী নুমাই
 যায়। কথাষাৰ একেবাৰে সহজ। নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক স্বৰ্ণ কৰিব লাগে- এইটো হৈছে বুদ্ধিৰ
 কথা। আমি পিতাক স্বৰ্ণ কৰিব লাগে, শৰীৰৰ বোধ এৰি পেলাব লাগে। তোমালোকে গুৰুসকলক স্বৰ্ণ
 কৰা। বহুত গুৰুৱে নিজৰ চিত্ৰ বনাই শিষ্যবোৰক দি দিয়ে- দিওঁত পিন্ধি লোৱা। এনে বহুত আছে। পতিৰো
 চিত্ৰ আঁতৰাই গুৰুৰ ৰাখি লয়। বাবাই কয় ইয়াত কোনো চিত্ৰ লগোৱাৰ কথা নাই। কেৱল পিতাক স্বৰ্ণ
 কৰিব লাগে। সৰু-ডাঙৰ সকলোৰে বাণপ্ৰস্থ অৱস্থা। এতিয়া মিঠা ঘৰলৈ যাব নিশ্চয় লাগিব। সেয়ে পৱিত্ৰ
 হৈ থকাৰ প্ৰতিজ্ঞা কৰিনো নলুওঁ কিয় আৰু স্বৰ্ণ কৰি বিকৰ্ম বিনাশ হওঁক। কাকো দুখ দিব নালাগে।
 সকলোতকৈ ডাঙৰ দুখ হৈছে কাম কটাৰী চালোৱা। এইখন হৈছেই কংসপুৰী। কোৱা হয়- কৃষ্ণপুৰীত কাম
 কটাৰী নচলে। ইয়াত কাম কটাৰী চলে সেয়ে ইয়াক কংসপুৰী বুলি কোৱা হয়। বাকী কোনো এনে অসুৰৰ
 বা দেবতাসকলৰ, পাণ্ডৱ আৰু কৌৰৱৰ যুদ্ধ লগা নাছিল। যুদ্ধ হয় যবনসকল আৰু কৌৰৱসকলৰ মাজত।
 সন্তানসকলে সাক্ষাৎকাৰ দেখিছে। মাখন আমি পাম। আমি আহি ৰাজ্য-ভাগ্য কৰিমহি।

সন্তানসকলে সোধে- বাবা, ইমান ঘৰ কিয় বনাইছা বাক? এতিয়াতো **টাৰ্ন বাই টাৰ্ন** আহে, তেতিয়াহে পুৰা
 হয়। আৰে, এচলাম (আশ্ৰয়) ল'বলৈ আহি ইমানবোৰ সন্তান থাকিবহি ক'ত। দিনে প্ৰতিদিনে বৃদ্ধি হৈ গৈ
 থাকে। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰতো বহুত সন্তান হৈ যাব। শিৱবাবাই কয় মই দেখিছানে কিমান ল'ৰাৰ বাপেক। এই
 কথা কোটি জনৰ মাজৰ কোনোৱেহে জানে। তোমালোকৰ মাজতো ক্ৰমানুসৰেই আছে। বুজিও পায় যে
 আমি শিৱবাবাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছো, আকৌ কেতিয়াবা কোনোবোৰ সন্তান মৃত্যুও হৈ যায়।
 সন্তানসকলে জানে আমি এই ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা শিৱবাবাৰ শ্ৰীমতত চলো। পিতাই কয় এয়া লোন (ধাৰলে) লোৱা
 শৰীৰ, বহুত জন্মৰ অন্তৰ জন্মৰো অন্তৰ হয়। পুৰণি দুনিয়া, পুৰণি শৰীৰত আহিছো। এতিয়া মামেকম (কেৱল
 এক মোক) স্বৰ্ণ কৰা। মই গাইড হৈ আহিছো। গড ফাদাৰক লিবাৰেটৰ (ভগৱানক মুক্তি দাতা) বুলি কোৱা
 হয়। মানুহে মানুহক কব নোৱাৰে। গোটেই দুনিয়াখনক মুক্তি দিয়ে। এই সময়ত গোটেই বিশ্ব হৈছে লংকা,
 শোক বাটিকা হয়। যদিওবা ধনবন্ত লোকে নিজকে স্বৰ্গত থকা বুলি ভাবে। কিন্তু এই সকলোবোৰ মাটিত
 মিলি যাব। আমেৰিকান লোকসকলে নিজেই লিখে যে আমাক কোনোবাই বিনাশৰ বাবে প্ৰেৰণা **যুগায়** আছে।
 বোমা বনোৱাই আছে। কিমান অতিশয় ব্যয় হৈ আছে। কলিযুগ সম্পূৰ্ণ হওঁক তেতিয়া সত্যযুগ নিশ্চয়
 লাগিব। এতিয়া আকৌ স্থাপনা হৈছে। বাবাই সেই ৰাজযোগকেই শিকায়। তোমালোক হৈছা ৰাজাধি।
 তেওঁলোক হৈছে হঠযোগ ঋষি। ব্ৰাহ্মণৰ বাদে অন্য কোনোৱেই নিজকে ৰাজযোগী বুলিব নোৱাৰে।
 ৰাজযোগী ব্ৰাহ্মণ আছিল এই কথাষাৰ ক'ৰবাত লিখা থকাও পোৱা নাযাব। কৃষ্ণও যদি হ'লহেতেন তেতিয়াও
 তেওঁ ব্ৰাহ্মণ কেনেকৈ ৰচনা কৰিব! কিমান যে ডাঙৰ দক্ষিণা পোৱা যায়! দক্ষিণা পোৱা যায় স্বৰ্গৰ ৰাজপদ।
 এয়া হৈছে আটাইকৈ বেষ্ট প্ৰাইজ (উত্তম পুৰস্কাৰ)। ব্ৰাহ্মণেই আকৌ দেৱতা হৈ যায়। যদি বিচৰা সূৰ্য্যবংশী
 হোৱা, বিচৰা যদি চন্দ্ৰবংশী হোৱা, বাবাই কয় তোমালোকে সোধিব পাৰা- বাবা, যদি কালি আমাৰ শৰীৰে
 এৰা দিয়ে তেন্তে আমি কি পদ পাম? বাবাই তৎক্ষণাৎ কব পাৰে। এতিয়াতো সময়েই একেবাৰে কম। শৰীৰ
 যদি এৰা পৰে আকৌ আপুনি জ্ঞান কেনেকৈনো ল'ব পাৰিব। শিশু এটিয়ে কিনো বুজি পাব। সন্তানসকলে
 এতিয়া বুজি পায় যে এতিয়া কলিযুগ পুৰা হৈ সত্যযুগ আহিব। ভাল তেন্তে!

অতি মৰমৰ মধুৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকললৈ মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্বৰ্ণ
 আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক প্ৰণাম -

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:

- (১) সদায় মনত ৰাখিব লাগে যে এয়া হৈছে আমাৰ বানপ্ৰস্থ অৱস্থা, আমি বাণীৰ সিপাৰৰ মৰমৰ ঘৰলৈ
 (চুইট হোমলৈ) যাব লাগিব, অশৰীৰী হোৱাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে।
- (২) ২১ জন্মৰ বাবে নিজৰ অধিকাৰ লবলৈ পৱিত্ৰ থকাৰ প্ৰতিজ্ঞা কৰিব লাগে। সদায় শ্ৰীমত অনুসৰি
 আচৰণ কৰিব লাগে। জীৱিত মৃত হব লাগে।

বৰদান: ব্যক্ত ভাবৰ উৰ্দ্ধত থাকি পৰী ফৰিষ্টা হৈ উৰোতা সকলো বন্ধনৰ পৰা মুক্ত হোৱা

দেহৰ পৃথিৱী হৈছে ব্যক্ত ভাব, যিতিয়া নেকি পৰী হৈ পৰিলা আকৌ দেহৰ ধৰণিলৈ কেনেকৈ আহিব পাৰা। পৰীয়ে মাতিত খোজ নিদিয়ৈ। পৰী অৰ্থাৎ উৰি ফুৰোতা। তেওঁলোকক তলৰ আকৰ্ষণে টানি আনিব নোৱাৰে। তলত থাকা যদি চিকাৰি আহি চিকাৰ কৰি পেলাব, উপৰত উৰি থাকা যদি, কোনোৱেই একো কৰিব নোৱাৰে, সেয়েহে যিমানেকৈ কোনো সুন্দৰ সোণৰ সঁজা হওঁক, তাতো আবদ্ধ নহ'বা। সদায় স্বতন্ত্ৰ, বন্ধনমুক্ত জনেই উৰন্ত কলালৈ গতি কৰিব পাৰে।

শ্ল'গান: অসম্ভৱক সম্ভৱ কৰি সফলতাৰ অনুভূতি কৰোতাই হৈছে সফলতাৰ তৰা।
